

I Will Survive - Gloria Gaynor

Η **Γκλόρια Γκέινορ** (*Gloria Gaynor*, 7 Σεπτεμβρίου 1949) είναι Αμερικανίδα τραγουδίστρια.

Η Αμερικανίδα τραγουδίστρια με τεράστια διεθνή καριέρα κυριαρχεί στη μουσική σκηνή επί δεκαετίες.

Θρυλικό είναι το τραγούδι της, που είναι και το σημερινό τραγούδι της ημέρας, *i will survive* από το 1978.

Σαν σήμερα σαράντα χρόνια νωρίτερα από την παραπάνω κυρία γεννήθηκε και ο **Ελία Καζάν**, γεννηθείς ως **Ηλίας Καζαντζόγλου** (Καντίκιοϊ Κωνσταντινούπολη, 7 Σεπτεμβρίου 1909 - Νέα Υόρκη, 28 Σεπτεμβρίου 2003), που ήταν Ελληνοαμερικανός σκηνοθέτης του θεάτρου και του κινηματογράφου με καριέρα στις Ηνωμένες Πολιτείες Αμερικής.

Η ευκατάστατη οικογένειά του μετανάστευσε στις Ηνωμένες Πολιτείες το 1913, όταν ο ίδιος ήταν μόλις τεσσάρων ετών και έγινε σκηνοθέτης, παραγωγός, συγγραφέας και ηθοποιός. Φοίτησε στο Williams College και στη συνέχεια στη Δραματική Σχολή του Πανεπιστημίου Γέιλ, όπου απασχολήθηκε επαγγελματικά για οκτώ χρόνια και στη Σχολή Τζούλιαντ. Ήταν ο σκηνοθέτης που ανέδειξε τον Μάρλον Μπράντο και τον Γουόρεν Μπίτι. Συνέβαλε στην καθιέρωση της προσέγγισης του ηθοποιού με βάση τη μέθοδο, που είχε αναπτύξει ο Κωνσταντίν Στανισλάβσκι. Οδήγησε 21 ηθοποιούς στις υποψηφιότητες των Όσκαρ.

Ξεκίνησε την καριέρα του ως ηθοποιός στο θέατρο Group Theatre όπου παρέμεινε στη περίοδο 1932-1939. Το 1934 εγγράφεται στο Κομμουνιστικό Κόμμα Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής, στο οποίο παραμένει για περίπου 1,5 χρόνο. Το 1942 μεταπήδησε στη σκηνοθεσία παρουσιάζοντας τη πρώτη του παράσταση "Με τα δόντια" του Θόρντον Γουάιλντερ. Έκτοτε άρχισε ν' ανεβάζει με αυξανόμενη επιτυχία έργα διάσημων αμερικανών συγγραφέων. Εν τω μεταξύ το 1945 άρχισε να «γυρίζει» κινηματογραφικές ταινίες όπου και έγινε διάσημος στο Broadway, σκηνοθετώντας, ανάμεσα σε άλλα, τα έργα «Ένα δέντρο μεγαλώνει στο Μπρούκλιν» (1945), «Το μεγάλο κατηγορώ» (1946), «Συμφωνία Κυρίων» (1947), «Λεωφορείον ο πόθος» (1951), «Βίβα Ζαπάτα» (1952), «Το λιμάνι της αγωνίας» (1954), «Ένα πρόσωπο στο πλήθος» (1957), «Λάσπη στ' αστέρια» (1960), «ο Θάνατος του Εμποράκου», «Ανατολικά της Εδέμ», το «Αμέρικα, Αμέρικα» και «Λυσσασμένη Γάτα».

Τιμήθηκε με δύο βραβεία Όσκαρ σκηνοθεσίας για τα έργα *Συμφωνία Κυρίων* και *Το Λιμάνι της Αγωνίας*, ενώ ήταν τρεις φορές υποψήφιος για τα έργα *Λεωφορείο ο πόθος*, *Ανατολικά της Εδέμ* και *Αμέρικα, Αμέρικα*, αντίστοιχα. Το 1999 η Αμερικανική Ακαδημία Κινηματογράφου του απένειμε Τιμητικό Όσκαρ για το σύνολο του έργου του.

Ο Ηλίας Καζάν μαζί με τον Ρόμπερτ Λιούις και την Τσέριλ Κρόφορντ ίδρυσαν το περίφημο Actors studio, μια λέσχη επαγγελματιών ηθοποιών στην οποία καλλιτεχνικός διευθυντής και δάσκαλος υπήρξε ο Λι Στράζμπεργκ.

Ο Καζάν κατακρίθηκε για τη συνεργασία του το 1952 με την Επιτροπή Αντιαμερικανικών Δραστηριοτήτων, μέσω της οποίας κατέδωσε στις αρχές συναδέλφους του ως κομμουνιστές (βλ. Μαύρη Λίστα του Χόλυγουντ). Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι όταν είχε καταδώσει τον Αριστερό σκηνοθέτη Ζυλ Ντασέν ως κομμουνιστή, με αποτέλεσμα ο τελευταίος να καταφύγει τελικά στην Ευρώπη και να καταλήξει στην Ελλάδα ερωτευμένος με την Μελίνα Μερκούρη την οποία παντρεύτηκε. Όταν η Ακαδημία προσέφερε το 1999 το τιμητικό βραβείο για το σύνολο της καριέρας του στον Καζάν, πολλοί συνάδελφοι του και ηθοποιοί αντέδρασαν και αποχώρησαν από την απονομή, ως ένδειξη διαμαρτυρίας καθώς δεν μπορούσαν να ξεχάσουν την προδοσία του.

Πάμε ροκ τώρα.

Η Κρίστιν Έλεν Χάιντ, Chrissie Hynde, γεννιέται στις 7/9/1951 στην «πρωτεύουσα των ελαστικών», το Έικρον του Οχάιο. Είναι η κόρη ενός υπαλλήλου εταιρίας τηλεφωνικού καταλόγου και μιας part-time γραμματέως. Αργότερα θα πει πως το περιβάλλον στο οποίο μεγάλωσε ήταν ένα «πολύ άχρωμο, μικροαστικό, μέτριο, τίποτα». Αποφοιτώντας από το τοπικό λύκειο, παραδέχεται «ποτέ δεν μ' ενδιέφερε ιδιαίτερα το σχολείο.

Παίρνει την πρώτη της κιθάρα στα 14. «Ήμουν περισσότερο σαν αγόρι, κλεινόμουν στο δωμάτιο μου και έκανα μανιωδώς πρόβες», λέει για την εφηβεία της. Μετά το σχολείο η Χάιντ πειραματίζεται με την κουλτούρα των χίπις, τα ναρκωτικά και τις ανατολικές φιλοσοφίες ενώ γίνεται φανατική vegetarian. Συμμετέχει στους «Sat. Sun. Mat.», ενώ παράλληλα σπουδάζει τέχνη στο Kent State. Τελικά αυτό που μαθαίνει είναι για τον ακτιβισμό, όταν το 1970 λαμβάνει μέρος σε μια αντιπολεμική διαδήλωση για το Βιετνάμ και σοκαρισμένη παρακολουθεί τους εθνοφρουρούς να ανοίγουν πυρ, σκοτώνοντας τέσσερεις φοιτητές.

Έχοντας μαζέψει κάποια χρήματα το 1973 αγοράζει ένα εισιτήριο άνευ επιστροφής για τη «Μέκκα» του ροκ, το Λονδίνο.

Είναι πλέον 26 χρονών, όταν τελικά το 1978 γνωρίζεται με τον μπασίστα Πιτ Φαρντον, τον κιθαρίστα Τζέιμς Χανιμαν-Σκοτ και τον ντράμερ Μάρτιν Τσέιμπερς. Οι Pretenders γεννιούνται. Το πρώτο τους σινγκλ, «Stop Your Sobbing/The Wait», λανσάρετε τον Ιανουάριο του 1979 και σύντομα ανεβαίνει στο top 30 των Βρετανικών charts. Το συγκρότημα που παίρνει το όνομα του από το «The Great Pretender» των Platters, γίνεται πασίγνωστο. Ανάμεσα στις πρώτες επιτυχίες τους είναι τα Brass in Pocket, Talk of the Town και Message of Love.

Το καλοκαίρι του '82 και ενώ είναι έγκυος και έχοντας νοιώσει πολλές απώλειες απο συνεργάτες της, μαζί με τον άλλον εναπομείναντα «Pretender», Μάρτιν Τσέιμπερς, τα καταφέρνουν και τον Σεπτέμβριο του 1982 κυκλοφορούν το πλέον διάσημο «Back on the Chain Gang».

Η γέννηση της Νάταλι, τον Ιανουάριο του 1983, μετατρέπει την Χάιντ «από ροκ'ν' ρολ θεά σε σπασικλάκι. Από λεχρίτη σε οικογενειάρχισσα, σε 15 δευτερόλεπτα». «Ποτέ δεν είχα κρατήσει ένα μωρό πριν κάνω το δικό μου. Θεωρούσα πως είναι ένα μάτσο Αρειανοί που δεν έχουν τίποτα να κάνουν με εμένα» λέει. «Ήταν σαν να μυήθηκα σε έναν μυστικό σύλλογο». Για περίπου ένα χρόνο η «μεταμορφωμένη» Χάιντ, εξαφανίζεται από τα μουσικά δρώμενα, για να αφοσιωθεί στην κόρη της.

Εν μέσω της ασταθούς της προσωπικής ζωής, αυτό που παραμένει στάνταρντ είναι η αγάπη της για τη μουσική. Η Χάιντ που δηλώνει «δεν είμαι τίποτα χωρίς συγκρότημα», στα 80's, τα 90's αλλά και τα 00's προσλαμβάνει διάφορους επαγγελματίες μουσικούς και κρατώντας το όνομα Pretenders, συνεχίζει να βγάζει επιτυχίες όπως τα «Don't Get Me Wrong», «Middle of the Road» και «I'll Stand by You».

I Will Survive - Gloria Gaynor

Published on 2ο Γυμνάσιο Ευόσμου "ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΚΡΙΔΗΣ"

(<http://2gymevosm.mysch.gr/drupal7>)

Σήμερα η Χάιντ είναι σχεδόν 70. Όχι ότι παίζει ιδιαίτερο ρόλο. Παραμένει αντικομφορμίστρια, ενίοτε και ταραχοποιός. Είναι φανατική υποστηρίκτρια των δικαιωμάτων των ζώων, ενώ οι πεποιθήσεις της, την φέρνουν συχνά αντιμέτωπη με το νόμο.

«Το πεθαμένο κρέας πρέπει να θάβετε, όχι να τρώγεται. Ακούστε την Κρίσι Χάιντ». Φαίνεται τελικά πως το ίδιο πείσμα που την οδήγησε στην κορυφή της ανδροκρατούμενης ροκ σκηνής, χαρακτηρίζει την κάθε της ενέργεια...

Source URL: <http://2gymevosm.mysch.gr/drupal7/?q=el/content/i-will-survive-gloria-gaynor>